

Het Songfestival, het NIOD, genodice, en Psalm 2

“Het Eurovisie Songfestival moet neutraal zijn, dus moeten we geen podium bieden aan Israël”, verklaarde een verhitte protester afgelopen weekend in Basel met een Palestijnse vlag om zijn nek. Het leek zijn basale emotionele brein te ontbreken aan cognitief brein, dacht ik. Het Songfestival is neutraal, daarom deed Yuval Raphael namens Israël gewoon mee. Ze werd nota bene tweede. En met wat een song, een haast profetisch statement: “Een nieuwe dag zal aanbreken”. Yuvals naam heeft zelf ook een profetisch gehalte: “Raphael” betekent “God geneest”. Wanneer de Messias komt worden alle wonden geheeld (Jes.11, Micha 4, Mal.4:6, Hand.3:21, Opb.20-22).

De NOS kreeg van het NIOD overigens de afgelopen weken ineens noten op hun, steeds luidere lijkende anti-Israël-zang toen Martijn Eickhoff Israël van genocide betichtte. Overigens, zonder een aantoonbare basis te hebben: Het NIOD maakte “een wetenschappelijke inschatting”, stond er, en Eickhoff sprak op persoonlijke titel. Maar hij was er wel erg snel bij om zijn aanklacht publiek te maken. En de NOS was er direct als de kippen bij om het aan de wijde wereld bekend te maken. De NOS gebruikte daarbij een titel waarmee iedereen op het verkeerde been wordt gezet die niet verder leest: “Directeur NIOD: Israël gebruikt genocidaal geweld in Gaza”. Er werd nota bene in het artikel een vergelijking met de Tutsi's in Rwanda getrokken (1994).

Kun je een wetenschappelijk inschatting maken terwijl je thuis op de sofa zit? Of achter een bureau in je decadentie? Onwedersprekelijk, alle slachtoffers zijn verschrikkelijk. Ze bewijzen de gruwelijke realiteit van oorlog. Het zou ons wakker moeten schudden, vooral de Arabische wereld. Hamas is de oorlog toch begonnen, niet Israël? Israël is er toch op uit om Hamas uit zijn holen te roken, niet om volkerenmoord op de Gazanen te plegen?! Is dit gewoon laster? De media voeren hun eigen oorlog tegen Israël, schreef iemand.

Was het niet Hamas dat zijn burgers in Gaza als levende schilden gebruikte, ook hun kinderen, en dat hen jarenlang met haat infiltreerde over de Joden waarmee de ellende in de eerste plaats is begonnen? Heeft Hamas zich ooit bekommerd om zijn eigen bevolking, de Gazanen, die zij zwaar onderdrukten? Gaza had toch allang het Singapore van het Midden Oosten kunnen zijn? Zijn het niet de Pro-Palestijnse betogers die oproepen tot genocide op de Joden met hun leuzen? Waar klinkt de verontwaardiging over de genocide op 1200 Joden door Hamas terwijl het bij de hemel zweert Israel van de kaart te vegen? Zouden die 100.000 protesters ook de straat op zijn gegaan als zij zelf slachtoffer van verkrachting, verbranding en moord door Hamas waren geweest? Hoeveel Gazanen hebben Israël geholpen om de

gijzelaars uit de Hamastunnels te bevrijden? Waren zij het niet die juichten toen die gevangen werden genomen en verkracht op 7 oktober? Gaza was een schurkenstaat geworden met de miljoenen uit Qatar, Iran en andere landen in hun oorlogskas. Op het politiebureau van Sderot heb ik de met beton geladen bommen zien liggen die zij lukraak afvuurden (2014). De wereld heeft jarenlang weggekeken.

Waar komt die haat toch vandaan? Die karaktermoord? Die laster?

Drama Driehoek

Wat zich voor onze ogen voltrekt in de grote menselijke familie lijkt behalve een oorlog een macro drama driehoek. De 'slachtoffers' hebben daarin meestal de meeste macht. Zij winden iedereen om de vinger. Israël is in de ogen van de wereld de dader, de Arabieren spelen de slachtofferrol, de wereld is de redder, en de Arabische wereld steekt geen vinger uit.

De schande is nog groter: Tweeduizend jaar lang heeft 'christelijk' Europa karaktermoord gepleegd op de Joden met de bijbel in de hand en het Kruis omhoog. Wie Werner Kellers' boek "En zij werden verstrooid" hebben gelezen, weten dat. Beroemde Kerkvaders die als helden in de annalen van de kerkgeschiedenis zijn verdwenen, werden in hun verwoede pogingen om een christelijke Jezus van Rome te scheppen, regelrechte antisemieten. Hoeveel synagogen in brand zijn opgegaan en Torah rollen zijn verbrand, Joden zijn omgelegd, is niet meer te tellen.

Gods toorn

Komt God binnenkort met een afrekening? Zou Zijn woede zijn gewekt, het onrecht inmiddels naar de hemel zijn gestegen zoals in Exodus? Zou Hij de roep van onderdrukking van Zijn beminde hebben gehoord (Ex.3:9)? Zal Hij als zijn Vader de belagers van Zijn zoon weggagen (Hosea 11:1)? De natien woeden tegen Gods beminde maar de Here lacht en spot met hen (Psalm 2:4).

Er is hoop voor Israël, zong Raphael en zingt de Schrift al duizenden jaren. De Messias komt. God trekt het Joodse volk terug naar Huis omdat de Messias hen wil ontmoeten op eigen grond. Zijn voeten zullen op de Olijfberg staan waarna Hij de Troon van David neemt (2Sam.7:16, Luc.1:32-33, Jes.9:5-6). Dáár, in Jeruzalem, niet in Rome, stond het Kruis. Daar is onze verzoening duur betaald. Daar ontmoette Abraham Melchisedek, een profetische ontmoeting die vooruitblikte op Jezus' priesterschap (Gen.14, Heb.5-7). Daar, op Moria, bracht Abraham de zoon van de belofte van wie hij zoveel hield, zijn enige, Yitzhak, "hij lacht", terug naar God, opnieuw een profetische vooruitblik naar de Zoon van Gods belofte die de Vader voor de wereld offerde (Gen.22, Joh.3:16). Vandaar nam het evangelie de wereld. En daar eindigt het, wanneer het Joodse volk hun Messias in de ogen zal kijken, Hij hen zal omarmen (Matt.23:39, Zach.12:10-13, Opb.1:7) nadat de volheid van de volkeren is binnengegaan (Rom.11:25-27, Hand.15:14-17, Rom.15:7-11). Hij zal hen platkussen met Zijn liefde (Jer.31:1).

Er komt straks een Jood naar beneden (Dan.7:13). Wat een verrassing voor alle antisemieten. De fakkel keert terug naar Jeruzalem. Daarom kijken wij niet met politieke ogen maar met profetische. Daarom zijn wij niet onder de indruk van het gewoel van de volkeren die zich tegen Gods gezalfde, Gods beminde keren, maar zijn wij in blijde verwachting (Rom.8:21-23, Hand.3:21, Jer.31:20, Zach.2:12). De weeën kondigen een bevalling aan: Hoe sneller ze elkaar opvolgen en pijnlijker ze zijn, hoe dichterbij de geboorte.

Hij huwt het Land, zei Jesaja: Want de HERE heeft een welgevallen aan u, en uw land wordt ten huwelijk genomen. Want zoals een jongeling een maagd huwt, zullen uw zonen u huwen, en zoals de bruidegom zich over de bruid verblijdt, zal uw God Zich over u verblijden. (Jes.62:2-5).

Is dat nu?

Heb je de zoon gekust?

Hij neemt het op voor Zijn lieveling (Jer.31:20). In Psalm 2 staat: “Kus de zoon, opdat hij niet toorne” (2:12). Heb je Israël al gekust, Gods eerstgeborene (Ex.4:22, Hosea 11:1)? En, heb je Yeshua, de Messias die eraan komt al gekust, Gods eniggeborene? Dat is hoe je ontsnapt aan de komende toorn die over de wereld komt (1Thess.1:10, 5:9).

Als die islamisten nou eens hun knieën buigen voor de God van Abraham, Izaak en Jakob, voor Adonai in plaats van Allah, en zoals Ruth Zijn volk erbij nemen als hun eigen volk, dan komt Gods droom uit.

Daarom bidden wij voor een ongekende opwekking van Gods Geest in het Midden Oosten die iedereen op Vaders knie zet, en in de wereld.

Shalom shalom chevariem.